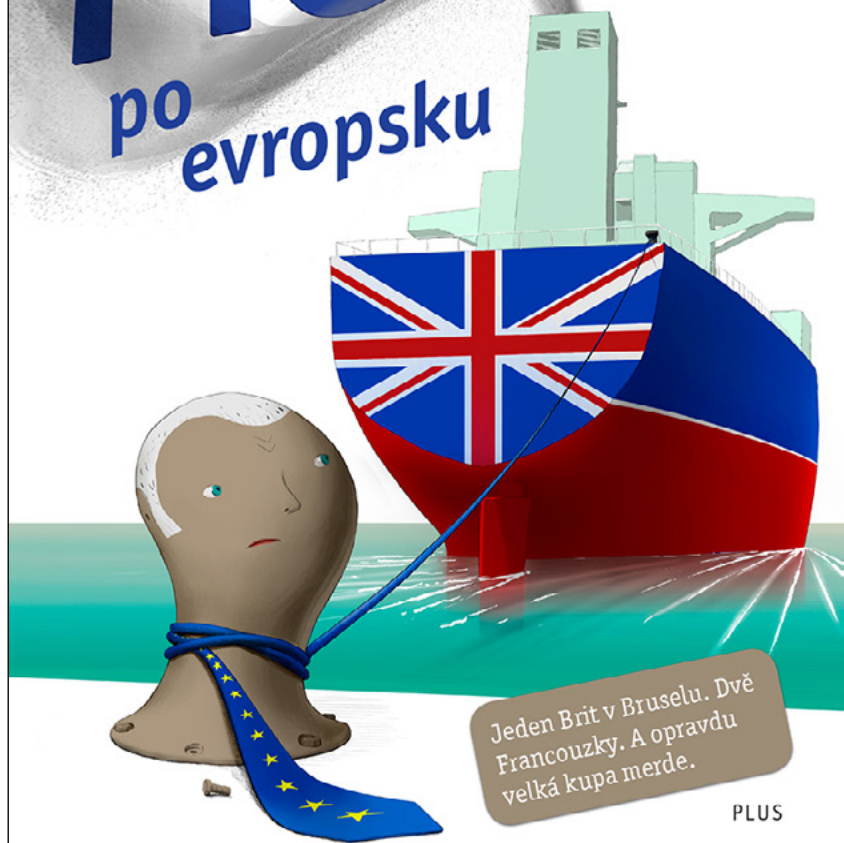

Stephen
Clarke

Merde

po
evropsku

Jeden Břit v Bruselu. Dvě
Francouzky. A opravdu
velká kupa merde.

PLUS

Merde po evropsku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Stephen Clarke
Merde po evropsku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Stephen
Clarke

Merde

po evropsku

Přeložil Richard Podaný

PLUS

Všechny postavy i události v této knize jsou naprosto vymyšlené,
a to včetně těch, které snad působí znepokojivě reálně.

Autor by rád poděkoval všem, kdo ho, ať skutkem či jen slovem, provedli po nejtemnějších koutech institucí Evropské unie.

Ze zjevných důvodů je není možné nejen jmenovat, ale ani uvést obě jejich iniciály.

Takže díky, *merci a dank uwel* především E, P, N, G, J, I a S.

A taky (a tady nehledejte žádné pořadí) J, A, J, R, W, T, O, D, K, S, V, B, C, L, S, F, H a M.

Jako vždy díky N a lidem z UEA za podporu a SLA za to, že se všechno pohnulo dopředu.

Albert Einstein: „Nepříčetnost: dělat totéž pořád dokola a očekávat různé výsledky.“

1

„Eurobankovky způsobují u mužů impotenci.“

Zpráva z britského tisku, rok 2002.

„Týhle ústřice jsou pěkně vztekly potvory,“ řekl Angličan. Nechápal jsem, proč mi to vykládá. Prostě jsme jenom seděli vedle sebe v jednom baru v Bruselu a popíjeli.

„Vzteklý?“ zopakoval jsem.

„Podlý,“ přisvědčil. „Nevyzpytatelný.“

„Vážně?“ Moje vlastní střety s ústřicemi byly poměrně jednostranné a obvyčejně končily dvanáct nula v můj prospěch. „To myslíte, jako že vám můžou podrápat prsty, když se je snažíte otvírat sám?“ hádal jsem.

„Ne, jsou to pěkně úskočný šmejdi. Nenápadně se k vám přikradou a... to jste věděl?“

„Ne.“

Začal jsem se radši znovu věnovat skoro dopité sklenici. Neměl jsem chuť poslouchat paranoidní kydy nějakého násosky o tom, jak ho všude pronásledují měkkýši.

Jenže on do mě drcnul loktem tak silně, až hrozilo, že se mi sklenice vyprázdí zcela.

„Lidi netuší, že špatně jim vždycky není jenom ze zkažený ústřice,“ pokračoval. „Může to bejt i čerstvá ústřice, která ale není řádně zabitá.“

„Řádně zabitá?“

Pokoušel jsem se přijít na to, jak se to dělá. Karatistickým úderem za krk? Pokud tedy ústřice mají krk. Anebo že by brokovnicí? No, to by nadělalo bordel.

„Jasně, musíte ji celou rozžvejkat na kaši, aby byla dočista mrtvá, než ji spolknete. Když to neuděláte, sklouzne vám do břicha živá, a než nakonec umře, pumpuje do vás protilátky.“

Krknul si. Jeho trávicí soustava se evidentně toužila přidat ke konzervaci.

„Takže podle vás jsou ústřice střevní teroristi, které poslali na sebevražednou misi, aby zničili lidstvo?“ zeptal jsem se.

„Klidně si dělejte prdel,“ řekl vnímavě, „ale když si nedáte bacha, i naprosto čerstvá ústřice vám vytapetuje žaludek protilátkama a vám bude čtyřicet hodin pekelně blbě. A alergii z toho pak můžete mít na furt. Když sníte další ústřici, zblijete se jako Amina.“

„Roztomilé.“

„Pardon, ale to jsou prostě fakta. Jsou to zlý, pomstychtivý, slizký hajzli.“

Naštěstí jsem tak jako tak neměl chuť jít na oběd. Byli jsme v hlučné hospodě v centru Bruselu a po pár sklenicích jakési husté, tmavohnědé tekutiny, kterou uvařili sadističtí belgičtí mniši, jsem netoužil ani po talíři naprosto neagresivního salátu. Tohle zdejší pívko je fakt výživné.

„Asi jste s nimi sám měl nějaké špatné zkušenosti, co?“ nadhodil jsem.

„Měl, ale kvůli tomu je zakázat nechci.“

„Zakázat?“

„Jo, postavit ty mrňavý slizoně mimo zákon. Přijmout novejš evropskej zákon, podle kterýho budou ilegální.“

„To je trochu extrémní řešení, ne?“ namítl jsem. „Kdyby Evropa bezhlavě zakazovala všechno, z čeho někdo hodil šavli, byla by dneska kořalka nezákonná v osmadvaceti zemích. A na jedení kebabu pozdě v noci bychom už jenom vzpomínali.“

„No, možná je nemusíme zakázat úplně, spíš by to šlo zařídit, aby se sakra těžko prodávaly. Třeba by šel zavístit nový zákon, podle kterého se ústřice před prodejem musejí humánně usmrtit. Chápete, třeba přinutit restaurace, aby každou před otevřením elektricky omráčili. Anebo nasadit tu starou dobrou strategii rovný okurky, jako že by se ústřice nesměly prodávat, pokud nemaj dokonale oválný škeble. To by Žabožrouti pěkně splakali nad svým gurmánským vejdělkem, co?“

„A vy tohle celé jako dokážete?“

„Dělám pro jednoho poslance EP, co má na starosti potraviny a stravování. Takže zkusit to můžu.“

„Pane jo.“

Dokonce i já jsem toho o Bruselu věděl tolik, aby mi bylo jasné, že poslanci Evropského parlamentu mají dost velkou moc, aby kdejakou svou soukromou křížovou výpravu proměnili v zákon.

Takže můj nový přítel má pravdu a asi by opravdu mohl Francouzům zavařit. Embargo na ústřice by rozhodilo ekonomiku valné části francouzských pobřežních oblastí a navíc by sabotovalo jídelničky některých velice šikézních *brasseries* v Paříži.

A nejen v Paříži.

„I v Londýně jí ústřice spousta lidí,“ poznamenal jsem.

„Jo, snad pár pozérů, co ale nechodí k eurovolbám. Na těch nám nesejde.“

„Hodláte totéž udělat i se slávkami?“ zajímal jsem se.

„Cože, zakázat Belgičanům jejich národní jídlo? Ne, to bychom našim laskavým hostitelům udělat nemohli, nemám pravdu?“ Kloktavě se zachechtal skrze mocný hlt vlámského piva. „Ale hlavně o tomhle ani muk. Jste Angličan, že jo?“

„Jsem, ale poslankyně EP, pro kterou dělám, je Francouzka.“

„Francouzka?“ Najednou seděl jako podle pravítka a tvářil se, jako by mu zrovna tučet ústřic pumpoval protilátky rovnou do vypoulených očních bulv. „*Francouzka?* Děláte si srandu?“

„Ne, nedělám. Normálně žiju v Paříži, ale tady v Bruselu mi nabídli práci na ochraně ohrožených francouzských regionálních jazyků. Však víte, bretonština, baskičtina, korsičtina a tak dál.“

„Ale vy sám Francouz nejste, že ne? Nevzdal jste se občanství?“

„Ne. Ale tu dámu, pro kterou dělám, bude váš plán na zákaz ústřic nesmírně zajímat. Je v parlamentu za západní Bretaň.“

„Sakra,“ zaúpěl.

„Nejspíš jste chtěl říct *merde*,“ napověděl jsem mu. „Leda byste chtěl mluvit bretonsky, to by pak vhodný výraz byl *kaoc'h*.“

Musím připustit, že jsem svému užvaněnému anglickému společníkovi neřekl úplnou pravdu. Vlastně jsem nepracoval pro francouzskou poslankyni EP. Nebo zatím ne.

A do Bruselu jsem přijel až dneska. Na pozvání kamarádky Elodie, dcery svého někdejšího pařížského šéfa Jeana-Marieho. No, říkám na pozvání, ale spíš to bylo předvolání: „Máš rezervaci v hotelu Empereur Napoléon Bonaparte v Bruselu. Zavolej mi, povím ti víc.“

Samozřejmě jsem chtěl vědět víc hned, ale byla ochotná povědět jen tolik, že mi hodlá nabídnout groteskně dobře placenou práci na ochraně ohrožených jazyků. Když jsem se zajímal, jestli se kvůli tomu budu muset trmáčet po amazonských pralesích, zasmála se a řekla: „Ne, leda tak v močce po bretonských prasatech.“ Ale poslala mi lístek na vlak, první třída, a tak jsem se ocitl v Bruselu, navnaděný, ale taky s neodbytnou otázkou, jestli to celé není úplná pitomost.

Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že jakékoli moje pochybnosti jsou jen symptomem odporného nevděku. Elodie mi koneckonců slíbila štědrý hryzanec z eurorozpočtu jen proto, abych pro ni přijel pracovat na krátkodobou smlouvu. Z čeho mám takový strach? Dokonce mi štavnatý kus vyplatila předem. Ať se stane cokoli, aspoň pár týdnů se mi to štědře vyplatí.

Malér byl v tom, že Elodie mě už předtím párkrát pěkně ojbala, a to jak obrazně, tak i doslova.

Byli jsme (velmi krátce) milenci, ale jen proto, že chtěla šokovat papínka, který mi tehdy šéfoval. Pár měsíců nato se zase pokusila sabotovat moji novou práci, kdy jsem měl v Americe dělat reklamu Velké Británii jako turistické destinaci. Naše jemné soupeření pak v Los Angeles vyvrcholilo vzteklou ovocnou bitkou, po níž skončil její táta od hlavy k patám zadělaný čerstvými jahodami. Ale posléze jsme se udobřili a já jsem dokonce zajišťoval catering na její svatbě s jistým nechutně prachatým pařížským bankéřem. Takže jsem doufal, že teď jí už můžu věřit.

Instinkt mi napovídal, že její důvěryhodnost silně závisí na tom, jestli v tom ďábelském plánu, který právě zběsile bublá v kotlíku její hlavy, nějak jede i její otec Jean-Marie. Ty dva byste totiž až příliš často zastihli bok po boku v jejich rodinné kuchyni, jak tam pečou nějakou neplechu.

Jean-Marie byl teď *député* (poslancem francouzského parlamentu) za jedno provinční město v kraji Mayenne, jižně od Normandie. Volby vyhrál, protože místním zemědělcům slíbil, že budou moct přestat s tím pracným a otravným obděláváním a pěstováním a chovem a budou navěky šťastně žít z dotací, které jim vydyndá v Bruselu. I když pokud si vzpomínám, přesně to slibuje svým zemědělcům většina francouzských politiků, takže možná že Jean-Marie nakonec až tak na prd není. Bylo naprosto logické, že Elodie se vydá za tátou do politiky a nechá se zvolit do Evropského parlamentu. Jak líp by mohl získat dotace pro svoje zemědělce?

Jenže i tak tu byly dvě věci, se kterými jsem si u toho jejího přesunu do Bruselu lámal hlavu.

Zaprvé: jak se jí povedlo nechat se zvolit za západní Bretaň, kam, aspoň pokud vím, jaktěživa ani nepáchla?

A zadruhé: vystudovala nejdražší vysokou ekonomickou školu ve Francii a nedávno se provdala za člena představenstva soukromé pařížské banky, tak proč se vzdala nebetyčných příjmů ve světě vysokých financí a leze do Bruselu, kde musí nutně strávit půlku živo-

ta u debat o minimální délce tresky a o tom, jestli je třeba přejmenovat britskou čokoládu na „oslazený hnědý tuk“?

Bylo mi skoro jasné, že její táta v tom má tak jako tak prsty.

Nejspíš to zjistím už zítra po ránu. Takže je nejvyšší čas dát *au revoir* té bruselské knajpě a ukecanému anglickému štamgastovi, vrátit se do hotelu a dopřát si menšího šlofíka.

Když jsem konečně lokalizoval východ z hospody a vyhrabal se na dlážděnou vedlejší ulici, došlo mi, že ten plán má jeden drobný háček: belgické pivo se podle všeho sráží někde v oblasti podkolení, takže se chůze stává nezvykle obtížnou.

A co huř, vinou jakéhosi rozmaru bruselského počasí byl najednou večer poněkud v oparu. Zjistil jsem, že nejsem s to poznat, v jaké ulici se nacházím, a na to, abych si na mobilu otevřel mapu a dohledal si to, nějak moc špatně vidím. Dokonce jsem ani nedokázal dost přesně zamířit prstem, abych mobil odemkl.

Napadlo mě, jestli snad to pivo nebylo o fous silnější, než jsem čekal. Kdyby nic, měl jsem matnou představu, jak se jmenuje můj hotel, takže bude stačit se někoho zeptat na cestu. A pár metrů ode mě stála na rohu ulice nějaká žena a přátelsky na mě hleděla. A jako by se usmívala přímo na mě a chtěla mi pomoci. „Jú Yngliš?“ křikla. „Français? Deutsch? Italiano?“

„Kdepak, stopro Anglán. Ani trošku Francouz,“ odpověděl jsem a kdovíproč jsem se zasmál. Zdálo se, že to slyší ráda, aspoň podle toho, jak vstřícně na mě vystrčila rozměrné poprsí, které, jak jsem si až teď všiml, jen zčásti zakrývala upnutým tričkem s velkým výstřihem. Začala klopýtat ke mně na tak vachrlatě vysokých podpatcích, až jsem měl strach, že se na kočičích hlavách skácí a natluče si kolena, která měla navíc díky titěrným šortkám zcela nechráněná.

„Mohla byste pro mě něco udělat?“ zeptal jsem se. „Nějakou moc velkou laskavost?“

„Cokoli budeš chtít,“ slíbila, což od ní bylo nesmírně milé, když uvážíme, že jsme se sotva seznámili.

2

„Brusel přinutí farmáře, aby prasatům poskytli hračky.“

Zpráva z britského tisku, rok 2003.

Druhý den ráno jsem našel jeden důvod cítit vděk, ale fakt jen ten jeden. Když jsem se probudil (nebo spíš zapadl zpátky do čvachtavé bažiny plného vědomí), čekal na mě vzkaz od Elodie, že musela odjet do Paříže a do Bruselu se vrátí asi tak osm hodin po tom, co jsme se měli sejít. To byla obrovská úleva, protože celé moje tělo hlasitě protestovalo už při pouhé představě, že se je budu snažit uvést do přibližně svislé polohy, natožpak že by muselo chodit, myslet nebo mluvit.

Ve srovnání s předešlými kocovinami byl tohle přímo spektakulární 3D zážitek. Jako by mě nějaký naprosto střízlivý belgický mnich v železně neměnném rytmu mlátil po hlavě láhvemi od piva. Tihle boží služebníci vážně dobře vědí, jak ve vás vyvolat masivní pocit viny z toho, že jste jen hříšné nádoby. V životě jsem se nemodlil o odpuštění tak usilovně.

A i přes ten závoj fyzické bolesti jsem matně cítil, že jsem zhřešil víc než jedním způsobem. Naprosto jisté je, že jsem to přehnal s pitím, ale... nedopustil jsem se i nějakých dalších ohavností?

Naštěstí to vypadalo, že moje paměť má sanitární den.

Celý den jsem věnoval skučení a ležení v poloze embrya, až asi tak v pět jsem se dovlekl do koupelny a dopřál si sprchu způsobující omrzliny. Pak už stačilo jen si dát čtyřnásobné espresso a síly se mi vrátily natolik, že jsem se nasoukal do taxíku a škemral, aby mě šofér pokud možno bez většího drncání zavezl na nádraží Bruxelles-Midi. Dost divné jméno, napadlo mě. „Polední nádraží“ – copak je jen pro vlaky s příjezdem a odjezdem kolem oběda? A mají taky nádraží „Bruxelles-Soir“ nebo „Bruxelles-Petit-Dejeuner“? Usmyslel jsem si, že se na to zeptám Elodie, pokud si tedy otázku ještě budu pamatovat, až se tam dostanu. Její vlak měl přijet z Paříže ve čtvrt na sedm.

Taxík se prodíral rušnými ulicemi a já jsem zavřel oči a snažil jsem se přimět mozek soustředit se na blížící se práci – konkrétně na snahu vypadat střízlivě, přičetně, zaměstnatelně. Přes všechna nebezpečí, která dozajista plynou ze spolků s Elodií a jejím tatíkem, jsem ty peníze potřeboval. Čajovna, kterou v Paříži spoluvlastním, si sice vede dobře, jenže prakticky všechen výtěžek hned do podniku zase reinvestujeme. Taky jsme doufali, že otevřeme druhou provozovnu. A tudíž potřeba dosypat si do kasiček hotovost se ocitla na samém vršku mého seznamu priorit.

Nejspíš jsem trošku zadřímával, protože když jsem otevřel oči, uvědomil jsem si, že na mě šofér cosi huhlá.

„*Monsieur, la gare, už jsme tady,*“ uslyšel jsem.

Dal jsem mu pár eur, požádal jsem ho, ať počká, a ze všech sil jsem se snažil vejít na nádraží a neštrikovat to sem tam.

Kam se na tuhle novou část nádraží, kam měla Elodie přijet, hrabe pařížské Gare du Nord. V podchodu pod nástupišti bylo trochu šero, ale pro někoho, komu se dělají před očima mžitky z migrény, je to docela úleva. A navíc to tu nevypadalo ani trochu nádražně ošun-

těle. Nóbl obchody, linula se z nich vůně čehosi čerstvě upečeného a čokoládově mňamozního, která by byla vysoce lákavá, kdybych neměl kocovinu na stupni devět. Taký stánek s čerstvými ovocnými šťávami a dokonce i květinářství. Prostě ve všem příjemná změna oproti Gare du Nord s otlučenými a od holubů zadělanými stánky s kafem a s gangy žebráků, kteří se dychtivě rozhlížíjí po nedověřených kabelkách a nehlídaných kapsách. Odjakživa mám dojem, že Francouzi tolik let držkovali proti tomu, že si Londýn původně vybral jako konečnou stanici Eurostaru nádraží s urážlivým názvem Waterloo, až si vlastní konečnou zapomněli řádně načančat.

Dospěl jsem k názoru, že tohle Bruxelles-Midi nevypadá vůbec špatně. Dokonce jsem našel jednu lavičku, kde nikdo nebydlel, takže jsem si mohl hezky pohovět, než Elodie přijede.

Najednou se ale objevila na schodech od nástupiště a můj krátký odpočinek skončil. Vypadala, jako by taky včera pila, ovšem v jejím případě šlo zřejmě o koktejl s kokainem. Přimo se proti mně vyřítila a černý pršiplášť za ní vlál jako padák. Propána, ne, pomyslel jsem si, přesně tohle ve svém křehkém stavu nepotřebuju – Elodii v nadupaném pracovním režimu.

Ale musel jsem uznat, že vypadá dobře – dlouhonohá a štíhlá, tmavá sukně jí láskyplně obepíná boky. Blond vlasy měla úpravně svázané dozadu, aby udělaly místo tváři, která za ten zhruba rok, co jsem ji neviděl, tak nějak vypsěla. Rudé rty působily spíš odhodlaně než vzdorovitě našpuleně a laser a pinzety vytvarovaly obočí do dokonalé symetrie.

„*Allez, Paul, vstávej, jdeme pozdě!*“

Takže něco se přece jen nezměnilo. Pořád stejná protivná potvora.

„*Bonsoir, Elodie,*“ poznamenal jsem jízlivě.

„Hele, na tohleto ťuťu ňuňu a jak se máš bude dost času v taxíku.

Máš snad taxík, ne?“

„Samozřejmě.“

„Tak honem do něj. Taxametr se točí a Evropa to platí.“

Rázoval jsem vedle ní asi dvakrát tak rychle, než moje tělo chtělo,

a nasměroval jsem ji k elegantní černé audině s žlutě kostičkovaným pásem, která čekala před nádražím.

Zmarnili jsme trochu času, protože postávala vedle dveří auta a čekala, kdy jí je někdo (konkrétně *moi*) otevře, a pak taxík vyrazil po úzké ulici zcela určené pro pěší.

„Víš, kam jedeme?“ štěkla po mně Elodie.

„Neví. Protože já to taky nevím.“

„No tak proč se někam rozjel, co?“

„Protože je tu jednosměrka, mám ten dojem.“

„A tak.“ Naklonila se dopředu k řidiči. „*Au parlement européen, s'il vous plaît,*“ řekla téměř vychovaně. „*Le plus vite possible,*“ dodala potom s přesně tím tónem holčičkovské škemravosti, který nasazuje vždycky, když je to potřeba.

„OK, madame,“ odpověděl řidič a dovysvětlil, že je to teď samá zácpa, takže to vezme trasou, která nám možná bude připadat jako zajížďka.

„*Très bien, très bien,*“ zafuněla Elodie a okamžitě se vrátila ke své skutečné osobnosti: typ netrpělivá primadona.

Taxikář se s námi ponořil hluboko do spleti křížících se uliček. Sem tam auto drncalo na kočičích hlavách, což mi bolavou hlavu proměnilo v koktejlový šejkr, takže jsem se snažil soustředit na zábavu objevování úplně nového města. Vcelku to tu vypadalo jako ve Francii, ale vlastně ne docela.

Připadalo mi, že bruselským architektům někdo nakázal, ať vyrobí francouzský styl budov, jenže z londýnských červených cihel, a hlavně ať z toho vyházejí všechny křivky. Cihly byly často uspořádané do vodorovných řad, asi jako pruhy na tričku, to aby domy úzké tak na šířku jedné místnosti vypadaly tlustší. Budovy byly nízkopodlažní a dost se jedna od druhé lišily, ne jako v pařížských ulicích, které jsou většinou z devatenáctého století a dělané všechny podle jednoho kopyta. Tady v Bruselu se to hemžilo balkony a arkýřovými okny a vedle plochých střech moderny jste co chvíli zahlédli něco špičatě gotického.

Všechno to bylo moc hezké a na metropoli mezinárodního společenství velmi provinční. Jen některé nóbl obchody dávaly najevo, že tady je euro doma. Měl jsem dojem, že aby člověk zaplatil za některé z těch značkových bot nebo oblečení, potřeboval by dostávat plat expata osvobozeného od daní.

V bočních ulicích takový provoz nebyl, a tak šofér ubral ze zběsilé rychlosti jedině tehdy, když musel pustit chodce přes ulici, a to i v případech, kdy kvůli červené nemusel. Přirozeně že Elodii ten naprosto neparížský přístup rozpálil dobřela pohoršením.

„To opravdu *musíte* zastavovat na *každém* přechodu?“ zeptala se ho úsečně francouzsky.

„Jo, ze zákona,“ odpověděl.

„Ale zákony *dělají* lidi, jako jsem já!“ namítla.

Jasně, pomyslel jsem si, a přesně kvůli tomuhle přístupu si lidi myslí, že jim ten Brusel pěkně přerostl přes hlavu. Všiml jsem si, že taxikář si Elodii prohlíží ve zpětném zrcátku.

„*Vous êtes Française, non?*“ zeptal se.

„*Oui?*“ prohodila vzdorně, jako by dotaz, jestli je Francouzka, znamenal nějaké obvinění... i když ono to nejspíš obvinění bylo.

Vyjeli jsme na široký a ucpaný bulvár a minuli nějaký středověký hrad, který vypadal jako miniatura francouzského *château*. Díky dopravní zácpě se řidič mohl otočit a vykecávat nám díru do hlavy výkladem o jednom slavném francouzském daňovém exulantovi, kterého někam vezl. Úplně jsem slyšel, jak Elodie nezájmem úpí, a tak jsem ho v tom ještě podporoval různým zaujatým „*Vraiment?*“ a podobně.

„A tenhle týden sem zrovna přijela do daňového ráje další a fakt dost slavná osobnost,“ dodal taxikář s úšklebkem. „Schválně hádejte. Je to zpěvačka.“

„Edith Piaf,“ sykla Elodie – a snad ještě nikdy nezaznělo jméno legendární *chanteuse* s takovým vztekem, no, snad jen když někdo probíral jisté její pochybné aktivity za německé okupace.

Šofér to pochopil a pak už trucovitě mlčel. Vyčítavě jsem se na Eloidii podíval.

„Může si za to sám,“ řekla mi anglicky. „Jen ať se soustředí na řízení. Jedu pozdě.“

„Pozdě na co? Jestli na schůzku se mnou, tak tady mě máš.“

„Myslíš si, že bych se do Bruselu tak hnala kvůli tobě, Paule?“ zasmála se. „Velice milé. Ne, musím se do sedmi zapsat do poslaneckého registru, jinak nedostanu na dnešek diety. Je to přes tři stovky eur. A chudinka poslankyně potřebuje každý cent.“

„Takže celý den, co jsi byla v Paříži, jsi jako pracovala pro EU?“ Vyzlezo to ze mě s větším sarkasmem, než jsem měl v úmyslu, ale Elodie jen pokrčila rameny.

„Jsem europoslankyně. Každý můj nádech a výdech je práce pro EU.“ Zahihňala se a zopakovala to zpěvně, na melodii slavné písničky od Police. Ta je dodneška ve Francii hodně oblíbená a Francouzi se ji naučili obratně masakrovat.

Tesklivě jsem se zadíval z okna na neonový křížek jedné *pharmacie*, což, protože jsme jaksi v Bruselu, byla zároveň i *apothek*. Napadlo mě, že tohle je jeden z důvodů, proč se orgány EU usadily zrovna tady – Belgičané všude zdatně věšeli dvojjazyčné nápisy už předtím, než k tomu museli přilípnout dalších asi tak dvacet jazyků.

„Víš, Paule, je moc milé tě zase vidět,“ podlehla Elodie nečekanému náporu přátelských citů. „Nikdo mi tak neodsekává jako ty.“ Skoro dojatě se na mě zadívala. „Ale co jsi to vlastně prováděl? Vypadáš děsně. Ty jsi pil?“

„Proboha, ne. Toho jsem nechal,“ já na to. „Neměl jsem ani kapku od, od...“ Máchl jsem rukou, jako bych se snažil popsat tím gestem abstinenci trvající cokoli mezi šesti hodinami a šesti měsíci.

Zasmála se.

„Čestný slovo,“ pokračoval jsem. „Celou noc jsem procvičoval nepravdělná bretonská slovesa.“

„Já to slyšela trochu jinak, Paule. Nevystupovala v tom nějaká prostitutka?“ Lišácky se na mě zaculila.

„O čem to mluvíš?“

„Dneska brzo ráno mi volal ředitel hotelu a stěžoval si na tebe. Na rovinu, Paule, šlapka? To teď nemáš žádnou přítelkyni? A proč jsi ji vlastně bral do hotelu? V jednom kuse tam ubytovávám svoje hosty.“

Palba otázek rozvířila vzpomínky, které mi kocovina úspěšně vymizíkovala z hlavy. Ta ženská na rohu ulice. To minitričko. Ty pidišortky. Proboha, ne, řekl jsem si v duchu, to přece ne, že ne?

„Já ji do hotelu nebral, ona vedla mě,“ vybavil jsem si zachmuřeně.

„A určitě jsem ne... teda jako já bych nikdy... rozhodně ne... aspoň ne s takovou...“ Musel jsem uznat, že zrovna přesvědčivě to nezní, ale byl jsem si naprosto jistý, že se nestalo nic nevhodného, ačkoli mi mozek zatemnilo belgické pivo. Nikdy v životě jsem za sex neplatil. No, ne přímo penězi. Citově jsem samozřejmě musel vypláznout majlant, ale kdo ne?

„Já přece vím, že do pokoje sis ji nevzal,“ prohlásila Elodie. „To ti zarazil noční vrátný.“

„Aha, jasně, noční vrátný.“ V hlavě se mi vynořil obraz vzteklého pána v šedé vestičce. A pak týž pán, který zničehonic ulehl. „Za to, že mu jednu ubalila, si mohl sám. Byla rozzlobená. Zrovna jsem jí vysvětloval, že to je všechno jenom hrozný omyl, a on si to najednou přihasil. Ale měl jsem situaci pevně v rukou.“

„Pevně v rukou? Podle toho, co mi říkal ředitel hotelu, jsi klečel a ona se ti snažila vytáhnout z kapsy džín peněženku. Vrátný jí dal dvacet eur a vyrazil ji.“

„Dvacet eur z mé peněženky?“

„Věř mi, Paule, měl bys mu dát pade za odměnu. Kdyby se ti jedna z těch pouličních holek dostala do pokoje, neměl bys teď kartu, mobil, pas a nejspíš ani pindoura. Jsou nebezpečné. Prostituce je sice v Belgii legální, ale ne že by přitahovala ty nejlepší kádry. Doufám, že až budeš dělat pro mě, dokážeš zůstat střízlivý.“

„Už jsem ti říkal, že jsem se zařekl, že nebudu pít,“ zařekl jsem se.

„A mimochodem jsi mi ještě pořád nepověděla, co přesně bych pro tebe měl s těmi ohroženými jazyky dělat.“

„Vysvětlím ti to pak. Jsme skoro na místě.“

Ulička, ve které jsme byli, působila stejným dojmem elegantní ošuntělosti jako spousty těch, jimiž jsme projeli, ale zaparkovaná auta byla na první pohled větší a měla mezinárodní poznávací značky. Potom jsme vyjeli na širokou třídu a architektura se najednou začala pyšnit sklem a moderní průčelí budov byla dole hustě posetá pobočkami zahraničních bank a nóbl restauracemi.

Vjeli jsme na nevelké otevřené náměstí, kterému vévodila socha nějakého vyčerpaně se tvářícího politika. Po obou stranách náměstíčka se rozpínaly zahrádky restaurací a kaváren, kde seděly hordy úředníků a úřednic; všichni měli v rukou sklenice a na tvářích úsměvy. Zdá se, že na práci pro Evropský parlament je zjevně cosi, co vás nutí k úsměvu od ucha k uchu.

„*Voilà!*“ oznámil šofér.

„*Merci,*“ poděkoval jsem místo Elodie, která jen beze slova zaplatila, vytrhla mu z ruky účtenku a svižně odklusala pryč. Za hlučného cvakání vysokých podpatků upalovala po obrovském béžovém nádvoří, kolem kterého se tyčila zakřivená stěna z fotografií velkých jako billboardy, jež vychvalovaly úspěšné projekty Evropské unie. A vděční příjemci eur se usmívali ještě blaženěji než ti úředníci a funkcionáři venku na náměstí.

Na nádvoří přibylo eurokraticky vyhlížejících lidí, postávali ve stádečkách, případně mířili do restaurací. Elodie mezi nimi kličkovala a pak mocnými skoky vyrazila vzhůru po širokém schodišti k čemuśi, co vypadalo na největší skleněnou stavbu světa, když nepočítáme Spojené státy nebo Dubaj. Na mou duši, ten sklenář, co dostal tuhle zakázku, určitě ihned po dokončení práce odešel na penzi na Kajmany. Anebo si založil firmu na čištění oken.

„*Allez, Paul,* pohyb, pohyb, pohyb,“ štěkla Elodie přes rameno. Najednou se z ní stal můj osobní trenér.

U prvních dveří musela lovit z kabelky průkazku a škemrat u příslušníka ochranky, ať mě pustí dál, což dělala se směsí úředně-mocenského nátlaku a nestydatého kousání do dolního rtu.

„Za dvě minutky zase odejde,“ slíbila mu.

Pokrčil rameny s výrazem člověka, který je na lživé sliby politiků zvyklý a už ho to jen nudí.

Elodie mě nacpala do otáčivých dveří, skoro mě prohodila rámem detektoru kovů – a pak už jsme klusali po rozlehlém, mramorem vydlážděném foyer k pultu recepce, kde jsme konečně smykem zastavili.

Žena za pultem přátelsky klábosila s nějakým mužem neformálně oblečeným do džínů – přesně ten typ mužů, se kterými Elodie k smrti ráda manipuluje a cvičí.

„Promiňte, jde o naléhavou věc,“ zahulákala francouzsky tónem mlhové sirény na majáku. „Jsem poslankyně.“ Nedbale oblečený chlapík se rozhlédl a zadíval se Elodii přímo do očí.

„Jen do toho,“ řekl anglicky; evidentně byl zvyklý na to, že ho Pařížané předbíhají, jak můžou.

„*Oui, madame?*“ otázala se recepční.

„Chci se zapsat. Není ještě sedm, že ne?“ Elodie zvedla ruku s hodinkami, čímž všechny učinila svědky toho, že si plně zaslouží denní dietový chléb, protože dorazila do práce celé dvě minuty před koncem dne.

„Sedm? Poslanci se mohou zapisovat i později, madame,“ prohlásila recepční a nepovedlo se jí tak docela skrýt uspokojení z toho, že Elodie se hnala jako běsná pro nic za nic. „Konkrétně až do jedenácti.“

„Do jedenácti?“ Elodii ohromením klesla brada. „Ale já se *vždycky* zapisuju před sedmou. Nechala jsem si kvůli tomu v Paříži ujit oběd. Sice jen s manželem, ale i tak... Proč nás o těchhle pravidlech nikdo rádně neinformuje?“

Jak je u Elodie – i když vlastně u většiny Francouzů – obvyklé, všechno byla očividně vina někoho jiného. „Je na to takový dokument, madame,“ odpověděla recepční. Otočila se, otevřela skříňku a s ledově chladným výrazem upustila na pult špalek papíru. „Soubor nařízení pro poslance Evropského parlamentu,“ představila jej.

Elodie ustoupila o něco zpátky, jako by jí podstrkovali do náručí ži-
vého jezevce.

„Něco takového s sebou přece nemůžu vláčet,“ namítla.

„Třeba Louis Vuitton dělá speciální brašnu pro poslance EP,“ pro-
hodil jsem. „A tu by sis pak mohla dát do výloh.“

Recepční mě obdařila náznakem úsměvu.

„Existuje i v elektronickém formátu. Mohu vám to poslat, mada-
me,“ nabídla.

„Děkuji, moje asistentka to přečte a všechny potřebné informace mi
předá,“ odpověděla Elodie a máchlá rukou ke mně. „Jdu se zapsat,
ty tady počkej,“ pověděla mi. „Nechci tě pracně protahovat přes sto
dalších postů ochranky. Co kdyby sis vyřídil návštěvnickou propust-
ku, než se vrátím?“

Nechala mě stát s tím chlápkem, kterého tak elegantně odstavila. Chvil-
ka trapného mlčení. Prohlížel si mě od paty k patě. Já jsem byl oblečený
skoro tak neformálně jako on – bílá košile, džínů a tmavé sako –, ale
k tomu jsem vypadal tak o jeden stupeň pomačkaněji. A on byl oproti
mně vlastníkem plastové visačky, která se mu bimbala na krku na řád-
ně ošoupaném pásku, zatímco já jsem jen pouhý vetřelec.

„Až po vás,“ prohlásil jsem posléze, aby to trapné ticho skončilo.

„Omlouvám se, že jsme se sem tak vmáčkli. Ona je Francouzka.“

„Ovšem,“ souhlasil. „Ryzí.“

Elodie se vrátila k recepci za deset minut a se zářivým úsměvem: taky
byste se zubili, kdybyste za jediné čárnutí perem dostali pár stovek
eur. Poděkovala recepční a šarmantně se omluvila tomu chlapíkovi,
kterého předběhla – i když tou dobou jsem já už zjistil, že stejně při-
šel jenom pokecat s recepční a byl by se jí klidil z cesty tak jako tak.
Pak mě Elodie vzala pod paži, tentokrát už jako stará kamarádka,
a ne jako zatýkající policista, vysílala do všech stran úsměvy jako
princezna na dobročinném bazaru a provedla mě kolem ochranky
zase zpátky na čerstvý vzduch.

„Potřebuju se napít,“ prohlásila, když jsme po schodech sestupovali

na nádvoří, do kruhu obřích plakátů. Na jednom z nich bylo nějaké děsně zaprášené batole, jak si laskavostí EU šplouchá na tvář čistou vodu.

„Já taky,“ řekl jsem. „Něčeho čirého a perlivého.“ Vsadil bych se, že fotku s batoletem sponzorovaly ty restaurace hned před parlamentem. Sotva kolem ní člověk prošel, vyprahlo mu v hrdle. „A u toho bys mi třeba mohla vysvětlit, co chceš, abych dělal s těmi jazyky.“

„Ále, dohromady nic,“ odpověděla Elodie. Doprovodila to jedním z těch pohrdavých bublavých odfrknutí, ke kterým se Francouzi uchylují, když na to, o čem se druhý chce bavit, zvsoka kašlou.

„Tak ty jsi mě dovlekla až do Bruselu kvůli *dohromady ničemu*?“ zeptal jsem se.

„Dohromady nic je přesně to, kvůli čemu je tu většina z nás, Paule. Tos nevěděl?“ zasmála se vlastní duchaplností. „Ale tak jsem to nemyslela, chtěl jsem říct, že na ten projekt ochrany malých jazyků jsem sice dostala rozpočet, ale je to jenom krytí něčeho mnohem významnějšího.“

„Fakt?“

„Fakt.“ Přitáhla si mě blíž a rozhlédla se po těch skupinkách oprůkazkovaných lidí na nádvoří, jestli někdo nešpehuje. To nehrozilo, všichni vypadali, že si užívají poklidného klábosení se známými na konci pracovního dne, přesto Elodie ztišila hlas. „Mám pro tebe misi, Paule.“

„Vážně?“ To vypadalo buď na obrovskou zábavu, anebo vzhledem k tomu, že jde o Elodii, na blížící se pohromu.

„Ano.“ Pustila mě a vykročila rázně přes béžové dláždění k občerstvovacím podnikům na náměstí.

„No, a nechceš mi povědět, o co jde?“ zeptal jsem se a klusal jsem za ní.

„Ne, *tady* ne. Řeknu ti to zítra ráno.“

„A to jsi mě vytáhla z pelechu, jen abys mi sdělila tohle?“ Zase se mi rozbušilo srdce, které mi evidentně mělo za zlé, že jsem je přinutil k takové dřině, když se klidně mohlo povalovat v kanafasu.

„Z pelechů? V šest večer?“ Elodie se zastavila naproti nejbližší kavárně s terasou a rozesmála se.

„No, tak aspoň naznačit bys mohla,“ škemral jsem.

„Bezva.“ Potřásla hlavou, jako bych byl její otravné dítě, a znovu se ke mně přiklonila. „Sledoval jsi v médiích zprávy o tom referendu, při kterém se má rozhodnout, jestli Británie odejde z EU, anebo ne?“

„Samozřejmě.“

Ono taky v médiích už měsíce skoro nic jiného není a kdekdo se snaží věštit, kdy to na nás dolehne a jak to dopadne. Teď už je stanoveno datum, a tak mediální pokrytí ještě zhoustlo. Téma prosáklo dokonce i do předpovědi počasí – kolik milimetrů srážek bude potřeba, aby to ovlivnilo volební účast?

„A co myslíš, jak hlasování dopadne?“ zeptala se Elodie.

„Co já vím, průzkumy jsou moc vyrovnané.“

„To je sice pravda, ale já... nebo bych vlastně měla říct *my*...“ Znovu se rozhlédla, jestli poblíž není někdo, kdo by ji mohl slyšet. „My Francouzi nechceme, aby Británie odešla.“

„Že ne?“

Tomu se těžko věřilo. V Paříži lidi v jednom kuse říkali, že zbavit se dědičného soupeře Francie v mocenském boji o Evropu je velice lákavá vyhlídka. Přesně o to se před dvěma stoletími snažil Napoleon. „Ne, nechceme.“ Elodie ztišila hlas o trochu víc, tak, že mě v podstatě jen lechtala zvukovými vlnami v uchu. „Potřebujeme silnou Evropu. Jako protiváhu proti americké hegemonii.“

„Aha, takhle.“ Francouzi k smrti rádi používají slova, jako je „hegemonie“, když hovoří o svém nejoblíbenějším bubákovi, zemi za Atlantikem. Já osobně nemám ani potuchy, co to plácají, a oni sami v tom patrně taky často nemají jasno, ale zní to dost dobře.

„Kromě toho Britům nedochází, jaké výhody jim plynou z toho, že jsou součástí velkého evropského týmu,“ pokračovala. „V izolaci by Británie nikdy nebyla tak mocná. Svět by ji bral jako jeden nevelký ostrov z mnoha, což ostatně taky je. Něco jako nafouknutější Korsi-

ka. Vy Angličané před tím vším zavíráte oči. Prostě... jak se to řekne anglicky? Strkáte hlavu do pštrosa?“

Když Elodii zradila její jindy výtečná znalost angličtiny, vždycky to svědčilo o tom, že je opravdu citově pohnutá.

„Což je dost nebezpečné,“ souhlasil jsem. „Ale jak se to týká nás? Myslím ty tvoje plány, ne to rektální vyšetřování pštrosů.“

„Pomůžeš nám zabránit Británii v odchodu, jak jinak.“ Poodstoupila a velice francouzsky a nespokojeně se zašklebila nad tím, jaký jsem nedovtipný, k čemuž patřilo takové zacloumání obočím a nadržení nozder, že aby se to zase uhladilo, nestačil by ani litr botoxu.

„Ale jak?“

„Máme plán, Paule. Pořádně ti to vysvětlím zítra. A pojď už, zveš mě na panáka. Právě jsi začal pracovat. Nechceme plýtvat evropskými penězi.“

Načež napřáhla ruku a vstoupila přímo před taxík, který musel s hlučným kvílením zabrzdit, aby Elodie přešla. Při něčem takovém by v Paříži klidně mohla přijít o život. Bylo zcela zjevné, že se na Brusel aklimatizovala velice rychle.

3

„EU chce zakázat zpívání v hospodách.“

Zpráva z britského tisku, rok 2002.

„Tak tě vítám na Plucks,“ prohlásila Elodie, když jsme vešli do hlu-
ku přeplněné kavárny.

„Na place? Jak, na place?“ nechápal jsem.

„Ne, na Plucks. Typická bruselská zkratka. Tady se zkracuje všech-
no – samozřejmě kromě mých režijních nákladů. Plucks nebo Plux
je z ‚place du Luxembourg‘. To je tohle náměstí. Po práci všichni
chodí sem.“

Slovem „všichni“ nemyslela řidiče autobusů, výrobce vafel a umý-
vače oken. Myslela tím všechny významné lidi, výkvět a smetánku
eurokracie. Stačil jeden pohled na ně a člověk jasně viděl, že v tom-
hle městě se stejně dobře jako kavárnám a restauracím daří i obcho-
dům s oblečením. A taky kadeřníkům a holičům. A provozovatelům
fitness – v restauraci to byl samý útlý pas, štíhlá lýtka a pevná prdelka.
Dokonce i lidé ve středním věku většinou vypadali ve formě a měli

takový ten vzpřímený postoj, který často vzniká spojením lekcí Pilates s přemrštěným sebehodnocením.

„Můžu ti přinést něco k pití?“ nabídl jsem se, i když se mi frmol u baru moc nezamlouval.

„Co bys chtěla?“

„Nemusíš,“ zamítla to Elodie a ukázala dva zdvižené prsty někomu, koho jsem zatím neviděl. „Mám vlastní servírku,“ dodala záhadně.

„Dáš si minerálku? Já vždycky začínám s ní, než se rozhodnu, jestli má cenu se zdržet na něco silnějšího.“

„Minerálku? Paráda. Dám si hektolitr.“

Vyšli jsme zase ven, na obrovskou terasu, čekali jsme na záhadnou servírku a Elodie mi zatím dělala výklad, abych věděl, co se kolem nás děje.

„Ti starší muži v kvádrech a ty starší, upjatější ženy, to jsou většinou poslanci EP, lobbisté nebo různí úředníci. Mladé holky, to jsou jejich ‚asistentky‘. Poslanec EP si tady v Bruselu může zaměstnat, koho chce, a jeho manželka takovou asistentku jakživa neuvidí, takže je po pěkných holkách velká poptávka, zvláště mezi ošklivými chlapy. Mladší pánové v drahých oblecích jsou většinou asistenti poslankyň. Jejich ženské protějšky jsou totéž, jenom některé z těch hodně nóbl jsou *stagiaires* – stážistky, co doufají, že si jich všimne nějaký důležitý muž a pomůže jim nahoru... když ony jaksi pomůžou nahoru přinejmenším jedné části jeho těla. Lidi, co nejsou až tak šik, většinou shánějí lepší flek, aby opravdu šik byli. Ty boule na kapsách, to jsou platební karty. Ti starší, co vypadají výstředně, jsou poslanci, co se chtějí prosadit výraznou osobností. Dneska je jich tu spousta, protože čtvrteční večer je náš poslední v Bruselu před odjezdem.“

„Ty pracuješ jenom čtyři dny v týdnu?“ Kde je těm výsadám a bonusům konec?

„Ne, Paule, ale ve čtvrtek se obvykle vracím k voličům. No, tedy aspoň blíž k nim. Do Paříže. Tenhle týden tu ale zůstávám na celý víkend, hlavně kvůli tobě. Což znamená, že chci, abys kvůli mně od zítřejšího dopoledne vypadal úplně jinak. Poříd si nové šaty. Dám to

do výlohového účtu. Když pracuješ pro Francii, nemůžeš tu chodit a vypadat jako opilý anglický turista.“

Měl jsem právě tak čas přikývnout, než k nám přistoupila jedna z těch *très chic* žen, o kterých Elodie mluvila, a v rukou svírala dvě vysoké sklenky s lákavě čirou tekutinou ozdobené navrchu plátky limetky.

„*Bonsoir, Manon*,“ pozdravila Elodie.

„*Bonsoir, Madame Martin*,“ odpověděla Manon.

Vida, tak Elodie nepoužívá manželovo jméno. Chytrý tah, řekl jsem si – Martin, to zní beztrádně a dobře se to pamatuje, kdežto jejího manžela zlý osud poznamenal příjmením Bonnepoire, což je sice nóbl, ale znamená to něco jako „hodný trouba“.

„Tohle je *Pol Wess*,“ prohlásila Elodie a už zase vyslovila moje jméno tak, jak to Francouzi dělají vždycky. „*Pole*, tohle je Manon. Moje asistentka.“

Potrásl jsem Manon rukou.

„*Bonsoir*,“ pozdravila poněkud chladně.

Manon měla rovné černé vlasy, které jí šimraly na ramenou takovým tím stylem „já nic, to samo“, jež snad ovládají jedině Francouzky, zkrátka to vypadalo, jako by jí tak vyrostly naprosto náhodou nebo že sama příroda je prvotřídní kadeřnice.

Dívala se mi zpříma do očí, jako by se chtěla ujistit, že se pohledem nezatoulám ani o kousek níž než ke vkusně zvýrazněným víčkům a plným, sytým rtům. Měla jeden z těch šťastných obličejů, které v podstatě nepotřebují líčení, ale i s ním vypadají ještě přirozeněji... pokud to tedy neodporuje logice. Podle mě ovšem odporovalo logice už to, že si Elodie jako asistentku vybrala takovou kočku. To jí tak těžká konkurence nevádí?

Už jsem se chystal otevřít pusy a vyžbleptnout něco neutrálního, třeba „Aha, tak vy děláte pro Elodii, že?“ , ale asi jsem ji očumoval až moc dlouho a prošvihl jsem svou šanci.

„Co myslíte, jak budou *les Anglais* hlasovat?“ zeptala se mě Manon francouzsky.

„To nikdo neví,“ odpověděl jsem a snažil se, aby moje nevědomost vyzněla spíš jako rafinovanost.

„Jak byste vy *rád*, aby hlasovali?“ zeptala se – a podle toho, jak se na mě podívala, mi bylo jasné, že je jen jedna správná odpověď.

„Hm, stejně jako vy budu pracovat pro Elodii, takže jsme na jedné lodi,“ pospíšil jsem si.

„Ano. No nic, musím si jít dál povídat s panem Cholpinem.“ V jejím hlasu jsem zachytil nádech nepřátelství, jako bych odpověděl špatně. I když možná mi jen četla myšlenky. Ostatně většina mužů musí mít při prvním pohledu na ni stejnou myšlenku.

„*Merci* za to pití,“ vymáčkkl jsem ze sebe.

Francouzi to obyčejně považují za velkou přču, když takhle mícháte jazyky, ale ona se jen vlažně pousmála a odešla.

„Vypadá velice výkonně,“ pověděl jsem Elodii.

„Ano,“ řekla na to stručně, jako kdyby výkonnost byla v Evropském parlamentu něco nepřístojného.

Oba jsme se dívali, jak se Manon elegantně proplétá davem zpátky k poměššímu pánovi s řídnoúícími zplihlými šedými vlasy a v obleku, který vypadal na to, že ho nosí hodně často, ale byl luxusní. Usmíval se na nějakou vysokou zhruba třícátnici a působil dojmem, že se právě rozmýšlí, na kterém místě se do ní má zakousnout nejdřív. Pak ale vylovil z kapsy vizitku a vtiskl jí ji do dlaně jako nějaký převzácný dar. Bylo to zvláště svúdné gesto, zvlášt od takového knihomolsky vyhlížejícího mužíka, který by kdekoli jinde vyhlížel jenom jako nevýrazný mrňous. Nato tu ženu přehnaně stiskl v náručí, jako kdyby právě s ženským fotbalovým týmem získala pro Francii světový titul. Ona se ale netvářila ani trochu radostně, v obličejí měla jen útrpný výraz. Když jí po dobrých deseti vteřínách pustil, odpotácela se a zdvořile na něj kývla, jako to ve filmech o čínských císařích dělají nízko postavení dvořané. A jakmile zmizela, zaměřil svůj hladový pohled na Manon. Bylo jasné, že to je pěkný podšívka. „Cholpin byl ministrem zemědělství,“ řekla Elodie, jako by se to tím vysvětlovalo. „Teď je poslancem za Normandii.“

„Poslali ho do Bruselu za trest?“ zeptal jsem se.

„Cha!“ Elodie se div nezadávila minerálkou. „Chceš říct na penzi, ne? Dvě volební období jako poslanec EP a máš nárok na plnou penzi. Pohodlíčko do konce života. Francouzští politici to dostávají za odměnu. Můj tým pracuje na znovuzvolení už teď.“

„Kvůli penzi? Není ti ještě ani třicet.“

„Ale jdi, Paule, to už bys přece mohl vědět, že pro Francouze není nikdy moc brzy začít myslet na blahobytný důchod.“

Lidé se u nás neustále stavovali a zdvořile Elodii zdravili. Došlo mi, že tady jsou poslanci EP velká zvířata. V ruce se jí jako kouzlem objevila další sklenice, kterou doručil nějaký ultranóbl chlapík v elegantním obleku s tenkým proužkem. Byl až nechutně štíhlý a měl blond hlavu, jež zřejmě zrovna vypadla z reklamy na kondicionér; oblek působil komicky: jako by se radoval z toho, že ho navlékli právě na takovou bezva figuru.

Sklenice, kterou přinesl, byla na víno a Elodie ji přijala s milým úsměvem a nedopitou minerálku přesunula ke mně. Tak tohle je úloha poslaneckých asistentů – pěkně nazdobená odkládací plocha. Manon je servírovací vozík, já zase konferenční stolec.

Proužkovaný příchozí se krátce a bez zájmu podíval na mě a pak se přimáčkl co nejbliž k Elodii a mě vysloveně vystrnadil. Začínalo být zcela jasné, jak funguje bruselská společenská struktura: nemáš kvádro, nejsi nikdo.

Proužkovaný zahájil konverzační gambit a já ze zachycených útržků hovoru zjistil, že má slabý přízvuk – nejspíš skandinávský. Vykládal, že slyšel Elodiiin proslov na nějaké schůzi nebo co.

„Udělal na mě veliký dojem váš argument, že GROW a NEAR by měly těsněji spolupracovat a nevylučovat z toho regiony,“ prohlásil, ať už to znamenalo cokoli.

Elodie dychtivě naslouchala.

„Jsem *táák* ráda, že souhlasíte,“ předla. „Regiony jsou mému srdci velice blízké.“

„A já nepochybuji, že máte velmi vřelé srdce,“ odušil – a mně se i bez té kocoviny začal poněkud zvedat žaludek. Tahle hláška jako by vypadla z francouzského filmu z osmdesátých let, ve kterém hraje plavčík ze Saint-Tropez s trvalou na hlavě, ve vypasovaných plavčíčkách a s náramkem z kočičího zlata, na kterém je jeho křestní jméno. Ale Elodii to podle všeho nevadilo. Zasmála se a pravila, že její srdce zcela patří Bretani, i kdyby jiné kraje byly sebestřažlivější. Položil jsem si otázku, jak dlouho dokážu přežít na místě, kde se ženy nechávají omuchlávat od starších knihomolů výměnou za vizitku a kde okvádrování slizouni trouští rádobyvědecké balicí hlášky, aniž se jim někdo vysměje, a radši jsem se hned odklidil s úmyslem dát si něco na vzpružení. Nejspíš něco silnějšího než vodu. Cestu do baru mi však zahradilo cosi, co zpočátku vypadalo jako nóbl pevnostní dělo.

Ve skutečnosti to byla vysoká žena, o pár let starší než já a oblečená do působivého kovově šedého kostýmku a blůzy, jejíž vrchní knoflíčky zrovna měly nejspíš dovolenou.

„*Bonsoir*,“ řekla.

„*Bonsoir*,“ odpověděl jsem.

„Šarkán,“ prohlásila, nebo tak něco.

„Pol Wess,“ připojil jsem se ke zvyku divně vyslovovat vlastní jména.

„*Vous êtes l'assistant de Madame Martin?*“ zeptala se mě francouzštinou se silným přízvukem.

No vida, řekl jsem si. Jsem na scéně pár minut a už si mě všimli. Sdělil jsem jí, že opravdu pracuji *avec Madame Martin*.

Přátelsky se mě vyptávala ještě několik dalších minut, asi jako to dělávají moderátoři televizních vědomostních soutěží, kteří musejí zaplácnout čas a odhalit divákům něco ze života soutěžícího. Po pár dotazech věděla vše, co jsem byl ochoten jí povědět.

„*Et qui êtes-vous?*“ zeptal jsem se. Místo odpovědi jsem si poslechl kratší seznam iniciál a zkratek, které jsem evidentně měl znát, a na konci toho všeho byla jediná dvě slova, kterým jsem rozuměl – „veřejné záležitosti“.

„Líbí se mi váš styl,“ dodala. „Parlamentní asistent, ale ne přehnaně šik. Rezervovaný, vážně cool. Takových by tu mělo být víc.“

„*Merci*,“ řekl jsem, i když jsem si tu pochvalu ani v nejmenším nezasloužil.

„No a co přesně tedy děláte?“ vyzvídal jsem. „Veřejné záležitosti?“

„Naopak, ty nejsoukromější,“ odpověděla a nakrčila obočí, jako by naznačovala, že tohle byla opravdu příliš nestydatá balicí hláška. Nevěřil jsem vlastním uším. To si opravdu každý v Bruselu najde fanyanky až tak snadno?

Snažil jsem se vymyslet nějakou odpověď, ale najednou jsem přes její rameno kohosi zahlédl. Byl to muž s pěkně přistřiženým černým vousem a zjevně si mě velice znechuceně prohlížel. Možná je Šarkan jeho přítelkyně.

Dloubl loktem do jiného muže, který stál vedle něj, a oba se na mě pozorně zadívali. Ten druhý přikývl, jako když souhlasí s něčím nepěkným, co mu ten první o mně řekl. Všiml jsem si, že na sobě mají téměř úplně stejné nevýrazné obleky a jmenovky. Jako by uvažovali, jestli nemají takového drzouna, co si dovoluje balit elegantní dámu, ačkoli sám na sobě žádnou viditelnou jmenovku nemá, rovnou vyhodit ven.

„Co jsou zač?“ zeptala se moje nová známá. Takže její přítel to nebude.

„Nevím. Ale mám dojem, že toho vousatého jsem už někde viděl.“

„Na tom není nic divného. Vypadají taky na asistenty. Nejspíš jste je viděl v budově Parlamentu.“

„Nejspíš,“ souhlasil jsem, abych to nekomplikoval, ačkoli jsem tam byl jen nějakých patnáct minut a jen v recepci.

„Ale to je jedno, pojďte na panáka,“ rozhodla, „ať mi můžete povědět, jak se vám líbí v Bruselu.“

„No, zatím to byl docela rušný pobyt.“

Když jsme se prodírali k baru, vzala mě za ruku, aby nás v té tlačence od sebe neodtrhli, a já začal mít tušení, že rušno ještě neskončilo.

Se svou pařížskou přítelkyní jsem se rozešel asi před měsícem. Amandine studovala obchod a k tomu pracovala pro Elodiina tátu Jeana-Marieho. Ze začátku jsme spolu vycházeli fakt skvěle, ale pak Amandine vzala místo v Šanghaji, což jsem já považoval za neodčinitelný přestupek (poslední dobou mám nezdravé sklony k jazykovým hříčkám). Chtěla, abych jel s ní, ale já měl strach, aby to ze mě neudělalo jeden z těch zoufalých znuděných partnerských přívěsků v cizí zemi, a rozhodl jsem se zůstat v Paříži.

Asi měsíc jsme si volali přes Skype – většinou když jeden z nás vstával a druhý zrovna šel spát –, ale brzy to celé začalo působit nuceně a my jsme se dohodli, že tuhle sestupnou spirálu nemá cenu protahovat.

A tak když mě tahle elegantní dáma začala v kavárně na Pluxu balit, nebyl jsem tak docela nepřístupný. Byla hodně přitažlivá a navíc se brzy ukázalo, že umí být zábavně kousavá a ironická. O mužích u baru toho věděla dost, abych pochopil, že v žádném případě jsem do tenat jejího flirtu nepadl první, ale nikdy se neuchylovala k nechutnosti nebo vychloubání. Nedávno se rozvedla a mně došlo, že teď se mužskému pohlaví jakoby maličko mstí.

Ukázalo se, že není Šarkán, ale jmenuje se Šárka. Pochází z České republiky, ovšem tady v Bruselu žije už osm let a byla provdaná za jednoho eurokrata z Marseille. Proto tak skvěle ovládá francouzštinu. Jedinou vadou na její lingvistické kráse byl fakt, že podle všeho mě považovala za Francouze, a já se neobtěžoval jí to vyvracet. Kdybych se totiž přiznal, že jsem vlastně *Anglais*, mohla by se mě začít vyptávat na referendum, jako všichni ostatní. A vůbec, pokud chce mít na noc pařížského playboye, kdo jsem, abych ji zklamal? Každá Francouzka by vmžiku poznala, že jsem Angličan (často říkají, že my Britové máme „líný jazyk“ na vyslovování jejich hrdelních zvuků – a často i na jisté další činnosti), ale v Bruselu zřejmě nikdo nemluví žádnou řečí bezchybně. Dokonce i ten Anglán v hospodě vykládal tak nějak upracovaně a zvažoval každé slovo, jako by si je v duchu vybíral z vícejazyčného slovníku. Stejně nejspíš působil

na Šárku i můj francouzský přízvuk, protože půlka mé konverzace se skládala z dramatických odmlk, během nichž jsem mučivě hledal v hlavě správný slovesný tvar nebo rdousivou samohlásku.

Po asi tak třech panácích si Šárka odskočila na dámy a ke mně přišla zarděle vyhlížející Elodie a chytila mě za paži.

„To jsem nevěděla, že umíš česky, Paule,“ prohlásila.

„Ty ji znáš?“

„Samozřejmě. Velice dobře ovládá umění si dělat vlivné *přátele*.“ Nakrčením obočím mi dala jasně najevo, jak to poslední slovo myslí. „Ať jsi u mě v kanceláři zítra v jedenáct, ano? Pěkně oblečený a pro změnu už bez té... jak se tomu říká? Kočkoviny?“

Sama Elodie už ale vypadala na to, že má trochu upito a na nějakou zítřejší „kočkovinu“ zaděláno, a taky jsem si všiml, že to její severské božstvo povlává nedaleko v pozadí. Říkal jsem si, jestli se i ona nehodlá poněkud vyhřívat ve fanouškovském obdivu. I když v jejím případě nebylo tak jasné, kdo bude fandit komu.

„Fajn, opatruj se, Elodie,“ popřál jsem jí a svým způsobem jsem to myslel jako mravní nesouhlas. No považte, před pouhým rokem jsem jí pomáhal se svatební hostinou. Copak všichni ti mořští okouni zahynuli nadarmo?

„To víš. Já se opatruju vždycky,“ ujistila mě, i když já to zrovna takhle nemyslel.

Odplula zpátky ke svému blondátému obdivovateli.

Družná Šárka se prodírala ke mně, cestou prohodila pár milých slov s několika lidmi a už stála s úsměvem u mě. Pořád jsem držel v ruce její sklenici, ale ohrnula nad ní nos.

„Co si radši dát skleničku někde, kde je víc klidu?“ Poznal jsem jí na očích, že tím nemyslí automat na kávu někde ve ztichlém koutě opuštěné budovy parlamentu.

„Jasně,“ souhlasil jsem, hodil jsem do sebe zbyteček bílého a ucítil jsem, jak mě pohladilo na patře.

Vyšli jsme na náměstí a pak do boční uličky. Zastavila se a ukázala

mi jeden pobuřující plakát. Vedle dveří budovy s nápisem *Studios Intimes* byla k vidění mozaika fotografií, na kterých byly samé řvavé a ostře nasvícené prázdné ložnice. Většinou v nich byly sloupkové postele, na stěnách zrcadla a kolem sametem čalouněný bordelový nábytek. Plakát hlásal, že tu mají otevřeno od devíti ráno až do půlnoci a berou všechny myslitelné platební karty. Šmajchlkabinety k pronájmu.

Nejdřív ze všeho mě napadlo „Cože, od devíti ráno?“ a hned po tom zase „Měl bych na to dost peněz?“ Ale k mé nemalé úlevě mi Šárka prozradila, že sem na *rendez-vous* chodí jen ti opravdu primitivní lidé.

„Jsme padesát metrů od parlamentu. Prostě *chtějí*, aby je u toho někdo viděl. My si najdeme mnohem diskrétnější místo.“

Teď už jsem měl zcela jasno v tom, že mě nezve jen na degustaci vín. Hned za rohem stála zánovní kancelářská budova s vchodem hojně oplácaným cedulkami se jmény firem. Šárka přiložila ke čtečce elektronický čip a dveře cvakly a otevřely se. V nevelké recepci nikdo nebyl, ale všiml jsem si, jak na nás od stropu pomrkávají kamery, a napadlo mě, jestli se teď bezpečáci na noční sichtě nebaví nad tím, že si Šárka vede na noc návštěvníka.

Do patra jsme vyjeli malým výtahem jako dva lidé mířící na civilizovanou pracovní schůzku a jen Šárčin letmý úsměv naznačoval, že na programu je i něco lepšího. Nelžu vám, vážně mě překvapilo, že o mě má zájem. Když jsem se na sebe podíval do zrcadla, ujistil jsem se, že opravdu vypadám jako někdo, kdo se sbírá z děsivé kocoviny a kdo nenašel dost sil na to, aby se oholil; dokonce jsem si nechal na jedné straně třčet límeček vzhůru a nespravil jsem to. Teď jsem to dohnal, jako bych tím mohl cokoli zachránit.

Další elektronické pípnutí nás dostalo za nezdobené dřevěné dveře do Šárčiny kanceláře. Rozsvítila a já si prohlédl pěknou, ale vcelku nudnou místnost – veliký psací stůl s kovovým rámem, zbrusu nová otáčecí kancelářská židle, úhledně uspořádané police. Jediné, co tomu dodávalo na živosti, byl obrovský plakát na stěně. Byla to

mapa Evropy, nahoře s jasně zeleným firemním logem, na které byly různé evropské země zčásti vybarvené stejnou zelenou barvou jako samo logo.

A teď jsem si všiml, že je tu i další okrasa – dlouhý bílý gauč, na kterém už Šárka seděla. Sáhla do malé ledničky hned vedle a vytáhla z ní láhev šampaňského.

„Bruselské bublinky?“ prohodila anglicky a ukázala na menší armádu sklenic na stolku vedle dveří. Napadlo mě, že tady se asi pije docela často.

Vzal jsem dvě sklenky s vysokou stopkou a posadil se k ní na pohovku. Podala mi láhev, ať ji otevřu.

„Neboj se,“ řekla a přešla zase do francouzštiny, aby mohla nasadit tykání. „Znáš to: co se stane v Bruselu, zůstane v Bruselu.“

„No, to vlastně není pravda,“ prohodil jsem, „a přesně to dělá Britům tolik starostí. Například bruselské zákony v Bruselu nezůstávají. Překraulují do Anglie a nutí lidi, aby jedli jen nezakřivené okurky.“

„Co ti tak záleží na Angličanech?“ zeptala se a v tu chvíli naštěstí vyletěla zátka a zbavila mě hrozby, že bych jí prozradil svou pravou národnost. „Doufám, že *zrovna teď* se z tebe nestává Angličan,“ dodala. „Teď chci, abys byl moc, moc Francouz.“

S těmi slovy se na mě přísála a začala mi svižným jazykem mapovat patro. Po pár vteřinách toho nechala a natáhla ruku, abych jí nalil šampaňské. Tak tohle je žena, která přesně ví, co chce, pomyslel jsem si úzkostně.

Přítukli jsme si a napili se. Doufal jsem, že mi bublinky dodají dost energie k čemusi, co vypadalo na dost náročnou překážkovou dráhu. Potkal jsem už pár těchhle žen, co dělají kariéru, a bývají stejně vyčerpávající jako vojenské instruktorky tělocviku (ne že bych kdy měl s nějakou takovou intimní vztah).

Znovu mě začala líbat, což jsem vzal jako výzvu k tomu, abych jí kompliment oplatil. Spokojené zasténání mi napovědělo, že jsem se nemýlil.

„Momentíček,“ řekla, natáhla se stranou a stiskla vypínač. Světla se ztlumila až do pološera, ve kterém jí na pozadí tmavší látky saka jasněji vystupovala bílá blůza. Rozhodl jsem se, že to tmavé musí pryč. Stáhl jsem jí sáčko z ramenou a ona je nechala spadnout do zadu na pohovku.

„Zhasnou někdy v Bretani takhle světla?“ zeptala se.

„Nemám ponětí,“ řekl jsem, protože mě víc zajímalo, jak v příšeří najít těch pár zapnutých knoflíků na její blůze než probírat výpadky proudu ve Francii.

„Je dobré mít to neustále pevně v rukou,“ prohlásila.

„Ano, pevně,“ souhlasil jsem. Po víc než měsíci, kdy jsem si vůně ženské pleti ani nečichl, jsem rozhodně potřeboval mít něco pevně v rukou. A cítil jsem, že tu je vážné nebezpečí, aby události nezašly příliš rychle až příliš daleko a všechno se nepokazilo.

„Myslím osvětlení.“

„Jo tohle, ano, to nemá chybu,“ schválil jsem jí to a s přimhouřenýma očima jsem se předklonil a snažil jsem se zachytit vůni v úžlabině mezi jejími řadry.

„A energie vůbec,“ dodala. Najednou mi to přišlo krapet divné.

„*Excusez-moi?*“ Zvedl jsem obličej z hlubin jejího výstřihu.

„Myslím, že pro každý region je nejlepší, když má pevně v rukou vlastní zdroje energie,“ vysvětlila.

Zkoumal jsem tu poznámku skrz naskrz a hledal jsem nějakou možnost, že to je chlípná metafora sexuální výkonnosti nebo prudkosti orgasmu, prostě čehokoli, co by se trochu týkalo činnosti, již zrovna provozujeme na její pohovce. Ale nic jsem neobjevil.

„Neuvěřitelný,“ vydechl jsem nakonec. „Já mám frňák mezi tvýma prsama – a ty začneš s lobbingem?“

„S otevřenou debatou o oboustranně výhodných krocích,“ opravila mě bruselskou hantýrkou, upila šampaňského a pak si olízla rty, jako by mi chtěla připomenout, jaké kroky by teď byly výhodné pro mě.

„A jaké výhodné kroky tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Hmm, pokud mám mluvit naprosto upřímně, velice bych ocenila, kdybys se svou šéfkou promluvil o Aliens,“ řekla.

„Aliens?“ Máš s Elodii promluvit o druhém dílu *Větrtelce*?

Šárka se rozesmála, protože mylně usoudila, že vtipkuju. Ukázala na onu mapu na stěně a mně konečně došlo, že na těch zelených flecích jsou seřazené početné šiky bílých větrníků a že to zelené ještě nenalezlo až do západního cípu Francie.

„Aliens,“ řekla znovu a tentokrát mi to došlo. Říkala *éoliennes*, což je francouzský výraz pro větrné elektrárny. Takže chce, abych jí pomohl dovybarvit Bretaň zelenou a nasázet tam větrníky.

„V tomhle nemám na Elodii žádný vliv,“ oznámil jsem jí.

„Já slyšela, že máš.“

„Ne, dělám do malých jazyků. Bretonština, baskičtina, korsičtina.“

„Nic víc?“

„Nic.“

Načež se Šárka začala tvářit velmi zamyšleně. Halenku měla pořád napůl rozepnutou, takže šlo o velmi erotickou zamyšlenost, ale tělesné věci ji prostě už nezajímaly ani zdaleka jako před chvílí.

„A tím to jako vážně končí?“ hrozil jsem se. „Podívej, jsi moc krásná žena. Jestli u mě chceš pár minutek lobbovat, tak mně to nevadí. A vlastně jsem docela pro větrnou energetiku.“

To Šárku vytrhlo ze zamyšlení.

„Cože?“ vykvikla. „Mám se s tebou milovat, i když z toho pro mě nic nekouká? Za koho mě máš? Za nějakou děvku?“ Použila francouzské slovo *pute*.

„Kdepak, to samozřejmě ne,“ pospíšil jsem si.

I když mě samozřejmě napadlo: jak jinak označit někoho, kdo je ochoten mít s druhým nezávazný sex výměnou za příslib materiálního zisku. Fotbalistova přítelkyně?

„Ne, žádná děvka nejsem a dneska se milovat nebudeme.“

„Mohla bys prosím přestat pořád říkat ‚děvka‘?“ zaprosil jsem.

„Zvlášť s tou rozepnutou blůzou?“

Stáhla ty dva bavlněné cípy blůzy k sobě.

„Asi bys měl jít. Udělala jsem chybu.“

Co má chudák hoch dělat? Tedy kromě toho, že se několikrát zhluboka nadechne, aby zklidnil svůj tělesný zápal, a pak se ještě pro útěchu rádně napije šampáňa?

„*Bonne nuit*,“ popřál jsem jí cestou ke dveřím.

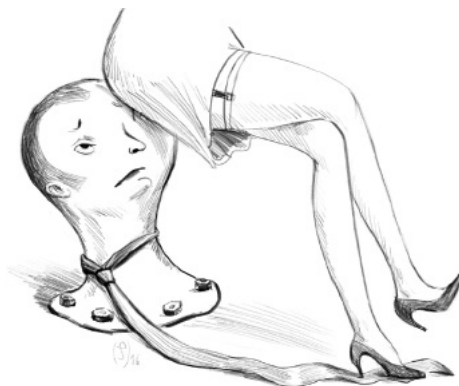
„*Toi aussi*,“ řekla, teď už zase k uzoufání přátelsky. „Určitě se ještě uvidíme na Pluxu. Dej mi vědět, kdybys získal na šéfkou větší vliv. Pak si třeba můžeme zase... *promluvit*.“

„Vážně?“

„*Bonne nuit*,“ zopakovala, aby se nedopustila nějakého slibu.

Vyšel jsem na ztichlou ulici a napadlo mě, jak si asi mou bleskovou návštěvu vyloží chlapi z ochranky. Tohle teda není úplně sexuální maratonec, řeknou si asi.

Byl jsem o moc méně opilý než včera večer, ale nepochyboval jsem, že zítra mě nebude palice bolet o nic méně, jen z jiných důvodů. Už jsem jasně věděl, že Brusel je jedno z těch měst, která jsou s to vám vyrobit kocovinu den co den co den.

4

„Podle směrnice EU o nakládání s živočišným odpadem je nezákonné pohřbívat domácí mazlíčky, pokud je předtím půl hodiny nevaříte za teploty 130 °C.“

Zpráva z britského tisku, rok 2000.

Druhý den jsem se deset minut před jedenáctou hlásil do služby v Evropském parlamentu navlečený do nového šedého kvádra. Nebo jsem se o to aspoň pokusil.

„Tohle je návštěvnická propustka ze včerejška,“ vysvětlil mi bezpečák. Bolest hlavy, se kterou jsem se ráno probudil, poskočila o jednu rysku výš.

„Ale já jsem nový asistent madame Elodie Martinové,“ namítl jsem.

„Tohle je návštěvnická propustka ze včerejška,“ zopakoval kreativně.

„Třeba by se to vyjasnilo, kdybych si mohl promluvit s recepční.“

„Je mi líto, *monsieur*, ale je zakázáno vstupovat dál s návštěvnickou propustkou ze...“ „Včerejška?“ odhadl jsem. Jen přikývl. Přestal se dívat na mě a upřel zraky do nádvoří. Já jsem už neexistoval.